

Трибуна

Петропавлівської Борщагівки

№ 20(192)

14 вересня 2013 року

Вітання сільського голови

З ДНЕМ СЕЛА, ШАНОВНІ ОДНОСЕЛЬЦІ!

14 вересня щороку ми відзначаємо одне з найкращих свят нашої громади – День села Петропавлівської Борщагівки. Воно пов'язане з іменем Симеона Стовпника – святого, який віддав своє життя служінню Богу. Він допомагав людям і своєю високою вірою показував яскравий приклад духовності, відданості вірі, моральної чистоти. Тому, всі ми цього дня вшановуємо його пам'ять, його добрі справи як символ усього доброго, світлого і життєво важливого, що має велике значення для усіх.

Тепер ми відзначаємо 516 річницю з дня заснування Петропавлівської Борщагівки. Це велична дата у житті населеного пункту, громада якого є активною, високоорганізованою, відповідальною і змістовною у всіх питаннях життєдіяльності. Не випадково наше село вже втретє поспіль визнано найкращим у питаннях благоустрою і правопорядку, що свідчить про цілеспрямовану роботу сільської ради, депутатського корпусу, членів виконкому, активістів громади. Неабиякими здобутками постійно відзначаються й спортсмени села: Аня Ліхманова стала чемпіоном України з тхеквондо, а футболісти команди "Чайка" вибороли кубок Київської області. Ми і надалі сприятимемо тому, щоб примножувати успіхи.

Шановні односельці! Від усієї душі поздоровляю Вас з Днем села! Зичу Вам міцного здоров'я, родинного щастя, благополуччя в родині й добробуту.

Олексій КОДЕБСЬКИЙ,
Петропавлівсько-Борщагівський
сільський голова

Актуальне інтерв'ю

КУРС НА ЄВРОПЕЙСЬКЕ СПІВТОВАРИСТВО

Нині – свято. Найрадісніше, найвеличніше, найкраще в світі. Бо понад 10 тисяч громадян водночас святкують день народження. Ну, звичайно, свого населеного пункту, якому виповнилося 516 років!

З цього приводу наш кореспондент зустрівся з головним "іменинником" – Петропавлівсько-Борщагівським сільським головою Олексієм Кодебським.

– Вітаю вас, шановний Олексію Івановичу, зі святом! А запитати хочу про те, яке із 14 попередніх свят, започаткованих вами вперше в Києво-Святошинському районі, є найдорожчим?

– Спасибі за вітання. Проте відповіді на ваше запитання не просто. Адже кожне відзначення Дня села по-своєму і особливе, і пам'ятне. Вони є свідченням не тільки нашої історії, поступального руху вперед – з

його досягненнями, зростанням, а й вирішенням певних етапів розвитку. Тож відчуття щоразу різні, бо з'являються все нові і нові плани, які сільська рада з її активістами, громадою реалізують.

– А якщо взяти до уваги суть планів і рівень їх реалізації, то яким критерієм слід оцінювати характерний вплив на стан справ в зазначеній діяльності?

– Тут все очевидно: добитися теперішнього рівня господарювання, виконання планів соціально-економічного і культурного розвитку вдалося завдяки об'єднанню зусиль та ресурсів як населення, так і підприємців та бізнесменів. Причому нам вдалося зацікавити також інвесторів, з якими ми тісно співпрацюємо.

З 1983 року, відколи виборці довірили мені очолювати сільську громаду, і по

Продовження на 2 стор.

Вже зовсім скоро гостинно відкриє двері Будинок творчості дітей у Петропавлівській Борщагівці

Співпраця

ВІЗИТ ДО ПОЛЬСЬКИХ ДРУЗІВ

Під час свята: слово має мер Годова Маріуш Адамчик

Щороку до Польщі на запрошення наших польських друзів з візитом вирушає делегація Петропавлівської Борщагівки у складі активістів громади. Цього разу в сусідів побували Олексій Кодебський, Олександр Оболонський, Іван Болоніхін і В'ячеслав Лайшев. Цього разу петропавлівці побували на "Дожинках" – так називається свято урожаю, яке відзначається в серпні. А побували вони в селі Годов Велико-Польсько-го воєводства.

– Нам дуже сподобався не тільки гостинний прийом, який організували наші польські друзі, – розповідає Петропавлівсько-Борщагівський сільський голова Олексій Кодебський. – Всіх вразило й те, як ставляться до свята жителі села. Кожна садиба, двір, паркан яскраво і з любов'ю прикрашені. Всі вулиці уквітчані так, як це роблять в нас на зелені

свята. Тож враження ми отримали неабиякі.

Головне ж – радість зустрічі, спілкування. Ми розповіли про те, як працює наша сільська рада, чим живе громада. Натомість господарі свята розказали нам про життя мешканців села Годов. Тут проживає понад 14 тисяч мешканців. Нас вразив костел – це велична монументальна споруда.

Сподобався петропавлівцям й місцевий дитячий садок з багатющою архітектурою. Тут раціонально використовується територія кожного вільного місця – дітям зручно й затишно. А до виховання малят на території навчального закладу долучаються й батьки.

Тож і нам час показати наші здобутки польським друзям: вони візьмуть участь в святкуванні Дня села в Петропавлівській Борщагівці.

Інф. "Трибуни".

ЗАПРОШЕННЯ

Щиро запрошуємо на святкування Дня села Петропавлівська Борщагівка, яке відбудеться 14 вересня 2013 року по вул. Садова, 1-а біля приміщення сільської ради.

Заходи розпочнуться о 14:00 з офіційної частини, продовжаться святковим концертом за участі відомих артистів і завершаться святковим феєрверком.

Святкуємо всією громадою!

З повагою, сільський голова
О. Кодебський

Оголошення

У зв'язку з проведенням Дня села 14 вересня з 13.30 до 15.00 рух транспорту по вулиці Леніна від супермаркета "Білла" до сільської ради буде перекрито.

Приносимо вибачення за тимчасові незручності.

Виконком сільської ради

КУРС НА ЄВРОПЕЙСЬКЕ СПІВТОВАРИСТВО

Початок на 1 стор.

даний час саме ці фактори стали головними в досягненні рівня розвитку місцевого самоврядування на наших територіях. І тепер, на четвертому десятку праці на користь громади, я бачу: і тактика, і стратегія роботи була обрана правильно.

А розпочиналось все з організації кооперативного руху. Тобто, якщо процитувати слова з пісні, в якій “з голубого ручейка починається река”, в нас було саме так. Нині ж ця ріка – це будівництво об'єктів соціально-культурного призначення (дошкільні дитячі заклади, школи, медичні заклади, спортивні споруди та ін.), розвиток інженерних мереж (газифікації, водопостачання, каналізування, будівництво зливової каналізації), прокладання, реконструкція та ремонт вуличних мереж тощо. Словом, охоплення наших населених пунктів всіма видами діяльності, які притаманні самодостатньому органу місцевого самоврядування.

– Враховуючи той факт, що ви свою роботу на посаді сільського голови розпочали ще в радянську добу – в часи застою, що стало ще тоді поштовхом до стратегії вашої діяльності?

– Передусім, недостатнє фінансування коштів з державного бюджету на будівництво об'єктів соціально-культурного призначення. Існуючий дошкільний дитячий заклад не забезпечував необхідної кількості місць потребуючим відвідувати дитсадок, переповнена загальноосвітня школа (кількість учнів в окремих класах перевищувала допустимі норми), медична амбулаторія сімейної практики загальної медицини не мала змоги забезпечити населення всіма видами медичних послуг, були відсутні інженерні мережі, потребувала негайного втручання екологія, будівництво доріг, житлово-комунальне і побутове обслуговування населення, розвиток матеріальної бази культури і спорту.

Ця ситуація виникла ще за часів Радянського Союзу. Тоді існувала радянська система планової економіки. Фінансування села було недостатнім.

З початком кооперативного руху робота на селі активізувалась. В 1983 році в Петропавлівській Борщагівці сільською радою було організовано перший кооператив з питання прокладки інженерно-комунальних мереж – газифікації села. Ця робота здійснювалась за кошти місцевих мешканців.

З 1992 року, зі змінами в земельному законодавстві сільським радам надано право самостійно розпоряджатися земельними ресурсами. У зв'язку з проведенням забудови сіл Петропавлівська Борщагівка і Чайки виникла потреба у прокладанні інженерних мереж. Для цього було створено обслуговуючі кооперативи. Таким чином з'явилися об'єднання власників житлових будинків – «Чайка-2», кооператив забудовників «Котедж», газобудівний кооператив, кооператив індивідуальних забудовників «Сонячний», товариство забудовників «Зелений гай», тощо. Метою їх створення стало не тільки будівництво житлових будинків, а й прокладання інженерних мереж (водопровід, каналізація, газифікація, електрифікація, телефонізація населених пунктів). На ці цілі витрачено понад 6 мільйонів коштів членів громади. Завдяки проведеним зсхадам нині динамічно зростає кількість населення в селах, розташованих на території сільської ради. Лише за останні три роки неабиякими темпами характеризується розвиток житлового будівництва в селах Петропавлівська Борщагівка та Чайки. Введено в експлуатацію багатоповерхові житлові будинки: ТОВ «Укргаз» – 867 квартир (88626 кв.м.), ТОВ «Буделітінвест» – 110 кв. (12700 кв.м.), ТОВ «Екоінвестбуд» – 692 кв. (88626 кв.м.) Здано в експлуатацію 192 індивідуальних житлових будинки, загальною площею 47024 кв.м.

В результаті цього на території Петропавлівської-Борщагівської сільської ради кількість мешканців зросла до 12 тисяч осіб. Тому і виникла гостра потреба в забезпеченні населення шкільними, дошкільними та медичними закладами та наданні якісних медичних, побутових та житлово-комунальних послуг, розвитку закладів обслуговування, інженерних мереж та будівництво транспортної мережі.

– Напевне, не обходиться без проблем...

– Так. Нажаль, кошти місцевого бюджету формуються зверху до низу, вилучення до районного бюджету гальмують реалізацію планів. За останні три роки вилучено: 2010 рік – 5 507 100 грн., 2011 рік – 6 568 000 грн., 2012 рік – 6 647 200 грн.

– Якщо проблему не вирішити, які можуть бути наслідки для територіальної громади?

Окраса села – Празький квартал

– Повернення до двозмінної системи навчання дітей в школі через недостатність місць, незадовільні комунальні послуги, відсутність розвинутої інженерної та транспортної інфраструктури, вимушене звернення громадян до медичних установ м.Києва через несвоєчасне надання медичних послуг за місцем проживання, швидкої допомоги і, як результат, невдоволення мешканців.

– Але ж це не означає, що доведеться сидіти й чекати “з моря погоди”?

– Звичайно, ні. Ми наполегливо працюємо з інвесторами. Та й власний бюджет працює на розвиток громади.

В результаті на території села Петропавлівська Борщагівка за рахунок коштів місцевого бюджету розпочато будівництво дошкільного навчального закладу на 150 місць по вул. Парковій, 34-а кошторисною вартістю 18 491 586 грн., реконструкція приміщення Будинку дитячої творчості по вул.Кооперативна, 1 кошторисною вартістю 4 852 980 грн., погоджено будівництво (проведено конкурсні торги) на добудову приміщення медамбулаторії по вул.Шкільній, 23 кошторисною вартістю 10025359 грн., виготовлено технічну документацію на проведення благоустрою рекреаційної зони річки Нивка кошторисною вартістю 24 млн.грн., заплановано будівництво, ремонт доріг та тротуарів вартістю 10 млн.грн., каналізування вуличної мережі – 5 млн.грн. Побудовано дорогу до села Чайки вартістю 4,5 млн.грн, що значно поліпшило транспортне сполучення між нашими селами.

– Хто ж є основними партнерами в реалізації задуманого?

– Виконком Петропавлівсько-Борщагівської сільської ради плідно співпрацює з ТОВ “Омокс”, ТОВ «Укргаз», ТОВ «Житлоінбуд», ТОВ «КЗС», КП «Борщагівка», КП «Благоустрій», кооперативи «Сонячний», «Зелений гай», сільська газета “Трибуна Петропавлівської Борщагівки” та багато інших.

Наведу такий приклад. Під час снігопадів в зимовий період не проводилася оплата для придбання паливно-мастильних матеріалів для роботи техніки комунальних служб. Виконком був змушений звертатися за допомогою до підприємств, розташованих на території сільської ради, які своєчасно надали необхідну допомогу для подолання стихії: ТОВ«Укргаз», ТОВ «МЛП «Чайка», ФОП «Лациба О.П», БУ №7.

– Якщо узагальнити роботу в цілому, яку користь співпраця з бізнесовими структурами надала громаді?

– За останні 8 років у розвиток сіл Петропавлівської Борщагівки вкладено понад 350 мільйонів гривень. Побудовано понад 38 багатоповерхових будинків, реконстру-

йовано школу, споруджено дитячий садок (будується й ще один на 150 місць), зведено футбольне поле і мініфутбольне поле, 2 тенісних корти, спортивний і гімнастичний зали.

За ініціативи громади за рахунок коштів населення здійснено газифікацію обох населених пунктів, установку зовнішнього освітлення, телефонізацію сіл, що входять до складу сільської ради, побудовано дороги.

– Вважаю, що досвід, здобутий вами за 3 десятиліття в Петропавлівській Борщагівці, може бути корисним не тільки в Україні...

– Згоден. Бо в результаті застосування нашої практики вдалося досягти неабияких позитивних кроків у розвитку громади. Завдяки об'єднанню зусиль сільської ради, громади, представників бізнесу, підприємців успішно вирішуються питання соціально-економічного розвитку обох населених пунктів, що входять до складу Петропавлівсько-Борщагівської сільської ради: будується житло, поліпшуються благоустрій, створено базу для заняття фізичною культурою і спортом, чітко діють громадське формування «Дельта плюс» і представників МВС (в особі дільничних міліціонерів) щодо підтримання правопорядку. Розвивається медичне, комунальне й побутове обслуговування, культура – сільською радою утримуються 2 колективи художньої самодіяльності. Створено 5 футбольних команд: від дитячих до дорослих, одна з яких два роки поспіль утримує 2 місце в чемпіонаті Київщини, а в 2013 році стала переможцем розіграшу кубка Київської області, Аня Ліхаманова стала чемпіонкою України з тхеквондо, представник нашої школи зайняла 6 місце в творчому конкурсі дитячого Євробачення. Неабиякий приклад демонструють в тренерській роботі Володимир і Тетяна Попови, чемпіони світу з кікбоксингу Олександр Попов і Наталія Бірюк, триразова учасниця Олімпійських Ігор з лижних гонок Віта Якимчук та інші.

Взявши на озброєння підходи співпраці, будь-який орган місцевого самоврядування зможе поліпшити стан справ на своїй території. Для цього необхідно виявити організаторські, системні підходи, вміло застосовуючи стратегію і тактику розвитку, вміння працювати людьми, діяти спільно з громадою.

– Чи ділилися ви цією практикою з іншими містами і яким чином можна поширювати інформацію про кращий досвід.

– Як голова Асоціації сільських і міських голів Києво-Святошинського району, заступник голови асоціації голів Київської області, консультант з місцевого самоврядування Верховної Ради України та Кабінету Міністрів поширюю свій 30-річний досвід на посаді сільського голови, обмінююсь досвідом з колегами під час проведення зустрічей, читаючи лекції, організовані райдержадміністрацією та обласними керівними органами.

Сільська рада також обмінюється досві-

Комфорт і затишок створено жителям Петропавлівського кварталу

– Саме так. Адже нині Україна готується підписати угоду про асоціацію з Євросоюзом. Тож і ми до цього готуємося. Бо живемо ж в Європі...

Думаю, що практика роботи нашої сільської ради може бути корисною іншим органам місцевого самоврядування України. Наприклад, стратегічне планування розбудови населених пунктів, тактика застосування співпраці з інвесторами, представниками бізнесу, населенням, яка базується на спільних інтересах органу місцевого самоврядування, територіальної громади з бізнесменами, підприємцями – потенційними інвесторами – населенням.

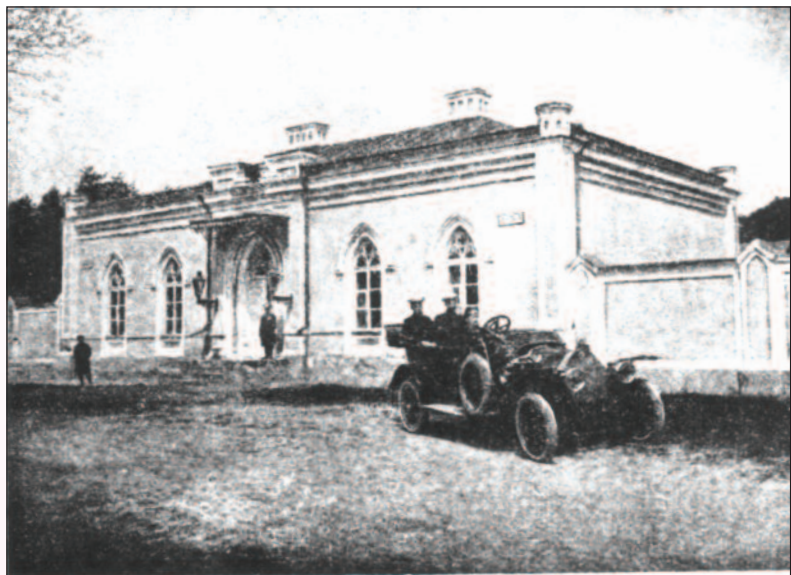
дом з учасником Євросоюзу – Польщею: ми регулярно відвідуємо польських друзів, а вони нас. Укладено договори про співпрацю з гмінами Великопольського і Познанського воєводств.

Крім того досвід сільського голови поширює сільська газета «Трибуна Петропавлівської Борщагівки», сайт сільської ради в Інтернеті, кіностудія «Петропавлівський меридіан», а в найближчій перспективі планується створити на базі Кабельного телецентру телеканал зі щоденним мовленням.

Отже, тримаємо курс на Європу. На співпрацю й взаємодію.

Михайло ГРИЩЕНКО

Вулицями мого села...

Станційний домі на ст. Борщагівка, по Києво-Житомирському шосе.

«Есть улицы центральные, высокие и важные...» Напевно кожен житель нашого села пам'ятає стрічки цієї популярної в минулому столітті пісні. Вони присвячувалися тихим вуличкам з красивими поетичними назвами, якими приємно пройти, полюбуватися їх красою і просто відпочити.

В нашому селі таких також чимало: Яблунева, Сонячна, Райдушна, Волошкова... Та частина з них носять назву політичних діячів радянських часів, передовиків праці, наукових працівників і, звичайно, героїв Великої Вітчизняної війни, серед яких є мешканець нашого села І.О. Мельниченко. Кожна з цих вулиць є важливою артерією великого села. Кожна з них має свою історію, свою таємницю, свою родзинку.

Ще до початку двадцятого століття назв у вулиць практично не було, ними ніхто не користувався. Село було поділене на кутки, які розташовувалися подалі від центральної дороги, яка носила назву Старий Житомирський Шлях. Згодом її звали скорочено – «Шлях».

Цікаві дані про цей куток та дорогу описує краєзнавець В.І.Дзівалтовський: «З 1806 по 1808 рік знаменитий російський воєначальник М.І.Кутузов, перебуваючи на посаді Київського, Волинського та Подільського генерал-губернатора, особливу увагу приділяв фортифікаційним спорудам та створенню великої мережі поштових шляхів.

Його ініціативи належить спрямування давньоруського шляху на місто-фортецю Білгород (сучасне с. Білгородка) і далі до

центру села. Він був Шляхом з великої літери, тобто центральним кутком Петропавлівської Борщагівки.

Тут, на 13-й версті від Києва, його зустрічали церква Св.Сімеона Стовпника, поштова станція та неозорі поля до самої Білгородки.

Відомо, що Борщагівським шляхом йшли воювати з польською шляхтою козаки Б.Хмельницького, до яких приставали жителі навколишніх сіл.

Пізніше на Старому шляху, біля церкви, 1825 року було заарештовано прапорщика шостої мушкетної роти Чернігівського полку Мозолевського, унтер-офіцера Харитонова та трьох солдатів за розповсюдження ними звернення декабристів – так званого «Катехізису».

Саме по центральній вулиці нашого села декілька століть тому проїжджали диліжанси. Перші екіпажі розпочали рух до кордону з Австрією ще Старим Житомирським Шляхом в 1827 році. Також на цій вулиці довгий час була розташована станція,

Ось такий «транспорт» курсував на початку шістдесятих по селу: на знімку на повороті з вул.Леніна на вул.Чкалова

Житомирського шляху від села Петропавлівська Борщагівка.

Подалі від Шляху розбредили сільські кутки: Матківщина, Богівщина, Підліс, Будюківщина, Солом'янка, Голопузівка, Вигін, Загай, Жабівщина. Кожна з цих назв несе свою певну інформацію чи то про жителів цих кутків,

мешканців болота. Саме тому його і прозвали «Жабівщина». В честь діда Бодюка, що проживав на нинішній вулиці З.Космодем'янської, був названий куток «Будюківщина».

Цікаве тлумачення назви кутка «Богівщина», що територіально розташовувався на високому пагорбі, де нині розпочинається вулиця Шевченка. Завдяки своєму географічному положенню жителі, що там мешкали, знаходилися саме ближче до Бога, тому їх часто називали «божки».

Згодом, вже в минулому столітті, кутки були поділені на вулички та в розмовах сільських мешканців часто ще згадуються їх назви. Нещодавно учнями Петропавлівської школи була відновлена карта, на якій розташовані кутки з їхніми історичними назвами.

Нині у нашому селі – 96 вулиць. Поряд зі старими є зовсім юні, що носять назви обласних та інших українських міст. Саме на них, немов грибочки після дощу, зростають нові будинки та масиви. Хочеться, щоб кожен житель пам'ятав, що живе в селі з глибокою історією, тому повинен цінувати її та знати.

P.S. Редакція газети створює книгу про село. Ми прагнемо детально описати його історію, життя людей, які її творили впродовж 516 років. Будемо дуже вдячні кожному, хто сприятиме пошукам редакції. Якщо володієте цікавою інформацією телефонуйте 406-57-43. Найцікавіші матеріали будуть відзначені преміями редакції.

Ольга ЗАЙКА

На майстерно виконанім панно панорами села показано давні назви кутків: Шлях, Матківщина, Підліс, Харківщина, Будюківщина, Голопузівка, Жабівщина, Богівщина.

співпадає з сучасними київськими вулицями Січових стрільців (Артема, Дегтярівською, Козелецькою та Жмеринською).

Далі шлях, перетнувши майбутню Кільцеву дорогу, спускався до ставу з греблею на річці Борщагівці і піднімався на лівий берег до

яка призначалася для обслуговування диліжансів поштової служби Російської імперії, а також приватних компаній. Пізніше на Брест-Литовському шосе було побудовано три станції і одну з них назвали «Борщагівка», оскільки її перенесли зі Старого

чи то про його розташування.

До прикладу куточок Жабівщина розташовувався біля річки Нивки, зараз тут розташована вулиця Матросова. Близькість цього куточка до річки зумовлювала постійні вечірні концерти

Нинішній центр Петропавлівської Борщагівки

ЮВІЛЕЙНИЙ ВИПУСК “ТРИБУНИ”

Здається ще зовсім нещодавно вийшов перший номер газети “Трибуна Петропавлівської Борщагівки”, а вже на поріг редакції завітав ювілей: вдесьте разом з громадою колектив часопису відзначає День села (всього це свято відзначається чотирнадцятий раз). І головне, над чим ми працюємо щоденно, не тільки висвітлення подій, які відбуваються в селах Петропавлівська Борщагівка і Чайки, а й підготовка матеріалів про людей і для людей. Тож і приходять до редакції читачі: хто з проблемами, хто з порадами чи побажаннями...

Головний редактор газети “Трибуна” – Михайло Грищенко

Якось до редакції завітала жінка середніх років.

– Я давно читаю вашу газету, – відрекомендувавшись, розповіла вона. – Навіть веду підшивку, зберігаючи кожен номер видання. Ви робите велику справу. Адже це, по суті, літопис нашого села про його розвиток і зростання, про його людей, їх долі. І через кілька десятків літ наступні покоління, які житимуть вже в іншій ситуації, будуть з цікавістю вивчати нинішній період історії і життя села. То я і багато читачів газети вдячні вам за це...

Ця, здавалось би звичайна історія, трапилась майже 8 років тому. Тоді наша газета перебувала на шляху становлення. І нині, пригадавши той випадок, який став дороговказом у непростому світі життєдіяльності засобів масової інформації, я зрозумів: тільки орієнтуючись на людей, працюючи для них, розповідаючи про їх життя-буття, торуючи шлях до людських сердець, газета виконає своє призначення. Такий ми обрали шлях.

Власне, ще в першому номері “Трибуни” редакція визначилась зі змістом наших публікацій: писати для людей і про людей. Такий підхід до змісту матеріалів припав до душі багатьом читачам і виявив правильність обраного шляху. Тож цьому рудакційному кредо ми залишилися вірні назавжди.

Більше того, ще з університетської пори мені пригадалися слова відомого грузинського письменника Нодара Думбадзе, котрий ще в позаминулому столітті сказав слова, які неможливо забути. Вони звучать приблизно так: ніколи не відмовляйтеся шукати розум під брудною овчиною тих, хто навіть не вчився в школі. Бо доволі часто ці люди набагато мудріші від здавалось би освічених і розумних...

Тож ось це і є тією міцною основою, на базі якої редакція будує свою роботу. А про її результати краще дізнатися в читачів.

Утім, колектив редакції завжди орієнтується на їх пропозиції і побажання. Бо кому як не мешканцям села краще знати, що їм потрібно. Та й шукати відповіді на те чи

інше питання не у всіх знайдеться час. Крім того не всі мають інтернет чи ще не є його користувачами. Тому редакція дослухається до всіх.

Хочу зауважити, що колектив нашого видання, хоч і невеликий, проте творчий, має різноманітні уподобання, здатний виконувати будь-які завдання. Крім головного редактора тут плідно працюють Анжеліка Лісовська, Ольга Заїка, Михайло Барановський і Павло Грищенко.

Головне ж в роботі редакції – інформування мешканців про всі новини, які відбуваються в наших населених пунктах: про роботу сільської ради, її виконкому, освітніх, медичних, житлово-комунальних підприємств, будівництво об’єктів соціального, культурного і спортивного призначення тощо.

Важливо також відзначити: сільська рада, її голова Олексій Кодебський підтримують наш часопис. Адже, як кажуть, хто володіє інформацією, той володіє світом. Тому газета, яка виходить тиражем 3000

Історичний перший номер газети “Трибуна”

примірників, приходять в кожен дім, в кожну квартиру. І роз’яснює не тільки стан справ у громаді, а й дає відповіді на будь-які питання та проблеми, що виникають в наших населених пунктах. Таким чином спростовуються чутки, чітко і зрозуміло роз’яснюються позиції органу місцевого самоврядування в будь-якому напрямі життєдіяльності, спрямовуються зусилля мешканців наших сіл на виконання тих завдань, які постали перед громадою.

На завершення хочу поділитися творчими планами редакції. Певно, читачі знають про те, що при газеті “Трибуна Петропавлівської Борщагівки” діє виробнича фірма “Медіасвіт”, яка спеціалізується на виданні книг. Нею вже видано 5 книг. В нинішньому році також створено кіностудію “Петропавлівський меридіан”, яка створює фільми про всі події в наших населених пунктах, про людей, тощо. Планується заснувати й телестудію. Та й газету плануємо випускати щотижня, причому з телепрограмою.

Утім, поки що здійснюється обговорення зазначених проектів. Як вдасться їх реалізувати – побачимо. А те, що такі нововведення дуже потрібні – це вимога часу.

Михайло ГРИЩЕНКО

Трибуна надає-бізнес-сервіс для своїх читачів:

- весіль,
- урочистостей,
- рекламних роликів,
- музичних кліпів,
- корпоративних заходів,
- дитячих свят,
- днів народження,
- конференцій та мініарів,
- виставок,
- презентацій та багато іншого за доступними цінами.

Тел. (067) 239-34-23, (097) 909-24-52

Чому я люблю Петропавлівську Борщагівку?

Щороку ми проводимо опитування до Дня села серед мешканців Петропавлівської Борщагівки. І щораз відзначаємо найхарактерніші відповіді на запитання, які свідчать: петропавлівці над усе люблять своє село. Особливо ці патріотичні почуття посилілися в останні роки. І це зрозуміло: наш населений пункт став помітно гарнішим, ошатнішим, привабливішим. А де порядок, там і шана, і повага. Тому й пишаються наші земляки своїм населеним пунктом сповна.

Марія Костенко, ветеран Великої Вітчизняної війни:

– Мені радісно і приємно відзначати День села тому, що це велике щастя усієї громади. У роки моєї юності про таке годі було і мріяти. Адже моя молодість опалена війною, неабиякими випробуваннями на дорогах битв, суворими фронтовими буднями. Тож радує мене і блакитне, мирне небо, і те, що люди наші живуть щасливим життям.

Сільська рада допомагає нам, ветеранам. І ми вдячні за піклування. Хоч здоров’я моє вже не дозволяє прийти на свято, але в думках я радію від того, що вся моя родина збереться разом, відзначатиме свято. Тож хай в день цей будуть щасливими усі.

Наталія ДУДКОВСЬКА, жителька вул. Північної:

– Я народилась і живу в Петропавлівській Борщагівці. Тут закінчила школу. Мені подобається наше село тим, що в Петропавлівці гарно і комфортно. А головне – спокійно: немає ніяких катаклізмів.

А найбільше нас радує те, що село наше росте, розвивається і є найкращим в Україні. От тільки б ще дитсадок швидше добудували, а то доводиться дитину возити до Києва...

Хочу побажати моїм односельцям щастя, радості, успіхів. Таких, які личать найкращому селу України.

Людмила БОРИСЕНКО, мешканка вулиці Садової:

– І я, і мої батьки – місцеві жителі. Мені приємно відзначити, що я народилась саме в Петропавлівській Борщагівці, бо про нього тепер говорить цілий світ. Але ще приємніше те, що й насправді моє село найкраще в світі. Ось візьміть центр села: як гарно стало тут! Та й навколо все будується, зростає. То як же тебе не любити, моє рідне село?!!

А з іншого боку, я радію з того, що нашим дітям створені всі умови для життя та навчання. Тобто – в них щасливе дитинство. Тому я вдячна сільській раді, її голові Олексію Кодебському за справжню турботу як про дітей, так і про ветеранів.

Микола ЛІПКА, житель вулиці Кооперативної:

– Коли вранці я йду на роботу, то моя душа радується тій красі, яка створена руками людей. Вулиці чистенькі, прибрані. Над ставком стелиться туманець, а верби схилились над водою і стоять собі в задумі, немов чекають на свято. Ось така вона Петропавлівська Борщагівка, якою я пишаюся понад усе.

Звичайно, було б приємно, щоб і наша Нивка заграла барвами осені і також радувала око. Бо День села – це як підсумок роботи за рік. І я вірю, що ця радість скоро таки настане. Вітаю петропавлівців зі святом, бажаю: хай збудуться їхні мрії і побажання!

Данило БУРГОНОВ, учень 10 класу Петропавлівсько-Борщагівської школи:

– Хоч я народився не в Петропавлівській Борщагівці, але з 2 класу проживаю тут. Мені дуже подобається село. А особливо – наша школа. Бо в ній і цікаво навчатися, і знання отримуєш глибокі, міцні.

Наш шкільний парламент “Зорецьвіт” також робить свій внесок у розвиток учнівського колективу. Мене обрали міністром цього парламенту і це велика честь.

День села – величне свято. Адже радію від того, що є частинкою великої громади села, найкращого в світі. Тож і ми в школі також дбаємо про те, щоб такою ж була й наша школа.

ПРО ЗЕМЛЮ БОРЩОВСЬКУ

На берегах річки Борщагівки за Великою Кільцевою дорогою виявлено матеріали трипільської (4-3 тис. до н.е.), чорноліської (2-1 тис. до н.е.), підгірцевської та скіфської (4-3 ст. до н.е.) археологічних культур.

Там же відкрито селища доби розквіту Київської Русі та часів після монголо-татарської навали (XI-XIV ст.).

Поселяне
Петропавлівського та Білогородського обществ

980 р. Освоєння шляху Київ – Білгород – Житомир, який проходив борщагівськими землями.

1093 р. Перша літописна згадка про р. Желянь (пізніше р. Борщагівка) в зв'язку з міжкнязівськими сутичками за право оволодіти Києвом.

1114 р. Великий київський князь Михайло-Святополк дарує землі на сучасній південно-східній околиці Святошинського району заснованому ним Михайлівському Золотоверхому монастирю.

1240 р. Взяття Києва та околиць монголо-татарами.

XIV ст. Київ разом з околицями входить до складу Великого князівства Литовського.

XV ст. Відродження життя на київських околицях після спустошливих набігів татар. На зміну забутій назві річки Желянь приходить нова - Борщівка, яка згодом трансформується в Борщагівку.

1497 р. Борщовська земля, р. Борщовка вперше згадуються в грамоті Великого Литовського князя Олександра, який передав частину земель поблизу річки Микільсько-Пустинному монастирю.

Слово «борщовка» позначало найменування місцевого ландшафту, як пуща, діброва, оболонь. Борщовками називались землі, надані київським монастирям для вирощування городини, яка, зокрема, використовувалась для приготування борщів – пісної їжі монахів.

1507 р. Перша згадка про землю Хилимонівщина (майбутня Петропавлівська Борщагівка) в зв'язку з наданням королем Сигізмундом Августом її селянину Філіпу Вірменину

1519 р. Вперше згадано Борщагівку як поселення у листі київського воеводи А.Немирича.

1569 р. За Люблінською унією Наддніпрянщина переходить до Речі Посполитої.

Підтвердження королівськими грамотами прав київських монастирів на їх борщагівські володіння.

1590 р. Перша згадка про землю Києво – Софійського монастиря під назвою Правед-

ницька в грамоті Київського митрополита Михайла Рогози, наданій софійському селянину Юхиму Олешевичу.

1615 р. Заснування на Подолі Братського монастиря. Закріплення за ним земель на р. Борщагівці.

1644 р. Переименування польським князем Самуїлом – Каролем Корецьким Хилимонівщини та Праведницької земель на

жало Києво-Петропавлівському монастирю, налічувалося 6 дворів, у 1723 - 18, 1756 – 24. Населення у 1766 – 100, а в 1787 – 200 жителів; сіножаті – 250 кіп, худоби – 153 голови.

Монастирський двір – чимала економія: два млини, гуральня – 360 відер на рік, рибні лови, пасіка, сіножаті на 200 кіп (1 копа – 60 снопів), ліс, худоби – 22 голови.

Селянські хати будувались з дерева, вкривались соломою. «В них рідко буває більше однієї кімнати, перед якою є сніи, з іншого боку від сінєй роблять комору без вікон. У кімнаті завжди є піч, димар якої рідко роблять з цегли, звичайно його плетуть з лози й обмазують глиною зсередини і ззовні. Але в багатьох хатах дим проходить під дахом і через нього... Мешканці, особливо старенькі та діти, мають звичку спати на печі, коли настають холоди... В усіх помешканнях завжди можна бачити в кутку кімнати напроти дверей грубо намальовані образи святих, прикрашені висушеними квітами та білими рушниками, вишитими червоними візерунками. Перед іконами стоїть обідній стіл, роль якого подекуди виконує скриня, де зберігаються їхні речі, оточена лавами. Вона накрита грубою, але чистою скатертиною, на ній лежить ніж, хліб і сіль. В їхніх помешканнях зовсім немає меблів, хіба що іноді шафа та кілька простих стільців».

Селяни займалися в основному городництвом, менше – хліборобством, розведенням дрібної худоби, промислів ніяких не було, сіяли жито, овес, а в неурожайні роки йшли на заробітки до Києва.

Їжа селян майже однакова як влітку, так і взимку. Вони харчувались такими стравами: хліб житній, гречаний або ячмінний, зрідка пшеничний. Борщ готують із салом або зі свининою, капустою, буряками, влітку щавлем та іншими овочами. Зрідка селяни їдять яловичину, частіше свинину, баранину або птицю, але лише на свято або у неділю. Вза-

діння увійшли до складу казенного петропавлівського маєтку. Петропавлівський монастир було ліквідовано. У його приміщення перевели Києво-Грецький Катеринівський монастир.

Архимандриту цього монастиря в Петропавлівській Борщагівці належали: млин, ставок та будинок для літнього відпочинку, які давали щорічно 600 рублів прибутку.

З утворенням ще у 1797 році Київської губернії всі Борщагівки адміністративно були включені до Білогородської волості Київського повіту і залишались у її складі до революції 1917 року. Впродовж XIX – початку XX століть населення Борщагівок невпинно зростало.

Зокрема, в Петропавлівській Борщагівці у 1913 році налічувалося 1675 жителів.

Старі люди розповідають: до революції жили в селі поруч з простими селянами багаті та благородні люди. Мав водяний млин і ставок на р. Борщагівці

гала 15%. Селяни – одноосібники позбавлялися землі, реманенту, худоби, житла і відправлялися на каторжні роботи до Уралу.

Колективізація підірвала сільськогосподарське виробництво, знищила заможні родини, що стало однією з головних причин голодомору 1932-1933 років.

Зі спогадів жителів Петропавлівської Борщагівки жертв голодомору ховали на старому цвинтарі, а також у лісі вздовж Житомирського шосе.

Борщагівці зазнали не тільки значних матеріальних втрат, але й духовних. У 1932 році місцева влада закрила Свято-Сімеонівську церкву та переобладнала її в клуб, спортзал і котельню.

1939 року біля церкви побудували нову школу, першим директором якої став Микола Стесенко.

З початком Великої Вітчизняної війни Петропавлівка разом із сусідніми селами перетворилася з приміської в прифронтову зону Києва. Вона була окупована німцями та визволена аж у листопа-

Графічне зображення Свято-Сімеонівської церкви

пан Помаранець, який дозволяв бідному люду ловити рибу. Господарем парового млина був Дисавенко. В цих млинах мололи борошно жителі навколишніх сіл. Пекарню тримав Іван Литовченко. Славилися благодійництвом полька пані Марія та багата німкеня Емма. Коли остання виїхала з села, в її оселі розмістилася Петропавлівська початкова школа (школа знаходилась на теперішній вулиці Шевченка, будинок не зберігся).

Радянська доба. Після громадянської війни (1917-1921 рр.) на теренах Борщагівок утворились три сільські ради: Микільсько-Борщагівська, Софіївсько-Борщагівська та Петропавлівсько-Борщагівська.

У 1923 році як символ нових радянських відносин у Петропавлівській Борщагівці виник комнезам – комітет незаможних селян. В 1929 році в країні розпочалась кампанія зі створення колективних господарств – колгоспів, організацій, які об'єднували селян для спільного ведення сільськогосподарського виробництва. В Петропавлівській Борщагівці таке господарство отримало назву «Червоний незаможник».

У 1932 році у Борщагівках працювало 5 городньо-молочних радгоспів, які тримали близько 700 голів корів, понад 1000 кролів. Ці господарства постачали городину, м'ясо і молоко до Києва.

Під час проведення так званої колективізації в 1929 році кількість розкуркулених в селі дося-

ді 1943 року.

За роки війни на фронт пішло понад 700 жителів села, з яких 312 не повернулось.

Реалії сьогодення. Поступово в селі налагоджувалося мирне життя. 1959 року того часний колгосп імені Ілліча реорганізовано в відділення радгоспу «Совки».

Збудовано лікарню, магазин, пошту, дитячий садок, вирости нові житлові будинки.

Село газифіковано, налагоджено автобусне сполучення з Києвом.

Сучасна Петропавлівська Борщагівка поступово набуває рис селища міського типу. Його площа досягає 1000 га, а кількість населення перевищує 8000 осіб.

За наявними архівними матеріалами відбудовано Свято-Сімеонівську церкву, яка нині носить назву Симеона Стопника.

Створена повноцінна структура закладів, які задовольняють всі соціальні потреби жителів. Розвивається малий та середній бізнес.

В 2012 році втретє село отримало Диплом переможця Всеукраїнського конкурсу «Населений пункт найкращого благоустрою і підтримки громадського порядку». В повоєнні роки здійснена реконструкція старої школи, а в наш час – добудова нових приміщень для актової та спортивних залів, ідальні, бібліотеки та музею історії Петропавлівської Борщагівки.

Краєзнавць
В.І. Дзівалтовський

Чоловіки біля хати землянки
Петропавлівська Борщагівка 1933рік

1797 р. Утворення Київської губернії. Включення до складу Білогородської волості Київського повіту всіх Борщагівок.

Початок XVIII ст. Активне заселення борщагівських монастирських хуторів.

Остаточне закріплення за селами назв Микільська, Михайлівська, Братська, Софійська та Петропавлівська Борщагівки.

Монастирська вотчина На початку XVIII ст. в селі, яке нале-

галі вони споживають багато картоплі, а також ячмінну, гречану, пшоняну кашу та галушки. Під час постів, яких селяни суворо дотримуються, вони заправляють їжу олією з коноплі, ріпи або льону.

1786 року, коли російська імператриця Катерина II перевела всі церковні землі до державної скарбниці, селяни почали називатися «казеними». Всі монастирські борщагівські воло-

А ДРУЖБА ШКІЛЬНА ТРИВАЄ...

Першого вересня вулички нашого села перетворилися на справжній парад квітів. Великі, яскраві, різнобарвні букети несли школярі до порогу школи, де на когось чекав перший дзвоник та урок, на когось новий етап шкільного життя, а на когось останній перший дзвоник.

Цього дня принесли квіти своїм рідним вчителям не лише школярі, а й ті хто залишив стіни школи довгих тридцять років тому. Вони прийшли на зустріч зі школою, вчителями та зі своїми шкільними друзями. Напевно й цей день був вибраний не випадково. Тому що цього дня спогади про школу відвідують кожного, повертаючись у ті роки, де залишилась пора юності.

Випускники 1983 року зібралися цього дня в тому класі, в який привела їх перша вчителька – Ольга Ананівна Гладченко.

Малих, здивованих, незібраних, трохи нерішучих першачків

не впізнати в цих дорослих обличчях, що прийшли сьогодні до школи. Вони всі вже сформовані особистості, за плечима яких прожиті роки зі своїми радощами та випробуваннями, незважаючи на які кожен з них реалізував себе. Серед них є підприємці, медики, державні службовці, будівельники та геологи. Всі вони такі різні та в їх очах нині сіяла одна велика радість – радість зустрічі зі школою, друзями та вчителями. І навіть не здавалося, що ці люди давно не бачилися, вони наче вчора залишили школу, наскільки свіжими та детальними були їх спогади.

– Наш клас завжди був дуже дружній, – пригадує Алла Ядвижена. – Разом з Валентиною Антонівною Мельниченко ми брали участь у всіх заходах та конкурсах, разом відвідували багато екскурсій, подорожували. І навіть листувалися зі своїми однолітками з латвійської школи. Ця дружба триває донині у соціальних мережах.

– Так, дружба з латвійськими

однолітками була найяскравіша подія за шкільні роки, – доповнює Валентина Димиденко. – Ми розіслали листи дружби у три латвійські школи і нам прийшла відповідь. Це була велика радість. Згодом вони приїхали до нас в гості, а потім ми їздили всім класом до них. Нам влаштовували екскурсії

по столиці та по інших містах Латвії, каталися на підводному човні. Це такі події, спогади про які залишилися на довгі роки, та ще більше здружили нас.

На цю зустріч однокласників приїхали і зблизька, і здалека. Самою далекою гостею стала – Ірина Корчевська, що подолала тисячі кілометрів, щоб зустрітися зі своїми однокласниками. Нині вона проживає в Анголі, куди її завела стежина професійної діяльності. Ірина – геолог і в далекій країні разом із чоловіком займаються геологічною діяльністю.

Звичайно, поважними гостями цієї зустрічі стали також вчителі. На неї завітали О.А.Гладченко, перший вчитель, класний керівник В.А.Мельниченко та Л.М.Шпаченко – вчитель російської мови та літератури та керівник драматичного гуртка. Саме заняття в цьому гуртку та виступи на сцені запам'яталися тодішнім учням. Вчителі також доповнили вереницю спогадів своїми історіями та почули багато слів вдячності на свою адресу.

Приємну несподіванку для

своїх однолітків приготувала Олена Куц (Авдеева), медична сестра денного стаціонару сільської поліклініки, виготовивши стінгазету, де зручно розташувалися старі шкільні фото.

Ця зустріч – є яскравим прикладом того, що шкільна дружба триває довго-предовго. І ніщо не в силі її стерти – а ні роки, а ні життєві випробування.

Ольга ЗАЙКА

Зустріч випускників 2013р.

Дошкілля

НАВЧАЛЬНИЙ РІК РОЗПОЧАЛИ СВЯТОМ

На свято завітали Барвінок та Ромашка

Вересневою порою велика родина дитячого садочка «Малютко» доповнилася новими вихованцями. Цими днями його вперше почали відвідувати діти молодшої групи «Метелики». На їх честь дітками старших груп, їх вихователями та музичним керівником О.В.Онищенко було організовано ве-

личне свято. Вихованці старшої групи розповіли малечкам про свій садочок, про вихователів та про те як тут добре кожному з дітей та прийняли малечу у велику родину. Дошкільники старших груп подарували малечам символічні метелики як знак того, що вони є важливою частиною їх дружно-

го колективу.

Завітали на свято і казкові герої: Ромашка, Барвінок та Котигорошко. Разом вони потанцювали, поспівали, порозгадували загадки, пригадали правила дорожнього руху та про важливість спорту в житті кожного із них. Взяли участь у святі і мами нових вихованців, які розповіли про своїх непосид.

Запальний гопак подарували діткам учні Петропавлівської школи, в минулому вихованці дитячого садочка, що завітали на гостину до малечу: Є.Заїка, М.Стецюк, А.Єрьомін.

У святі взяли активну участь батьки

Дітям молодшої групи – дарунки: символічні метелики

На кінець свята Котигорошко розбив міцний горіх Знань та подарував дітям чудові книги, разом з якими дітворі, буде набагато легше мандрувати до Країни Знань.

Привітала з початком нового навчального року малечу і батьків завідувача дитячим закладом Р.Л.Горошко, побажавши всім вихованцям дитсадка здоров'я, наснаги та гарного настрою.

Отак, весело та цікаво розпочався новий навчальний рік у дошкільному навчальному закладі «Малютко».

Ольга ЗАЙКА

СЛАВТЕСЯ ДНІ ВАШІ ДО ВІКУ, ОТЧЕ НАШ!

Дитячі роки Симеона

Після війни інтелігенція, студенти, військові, партійні, посадовці, учні до церкви не ходили. Законом було не заборонено відвідувати храм, але побувавши на богослужінні можна було попроситися з кар'єрою, "вилетіти" з партії, комсомолу, втратити відповідальну посаду.

Бога немає! І все...

Віра наших дідів, прадідів, нашого народу зазнавала всіляких утисків. В церквах встановлювали чергування вчителів. 76 школа відповідала за храм у Петропавлівській Борщагівці. Чергуючі повинні були доповідати: яка кількість віруючих приходили у храм, скільки жінок, чоловіків, дітей...

Науку придумали – «Науковий атеїзм», яка викладалася у ВУЗах.

У нашому селі в церкві, переробленій із хатини, також мусили пильнувати – хто з дітей ходить до храму. 22 роки тому вчителі не заходили в огорожу церкви – стояли біля воріт. І раптом голос:

– Ірино, я тебе бачу, що ти там стоїш із паскою! На ранок, щоб була в учительській!

Мої батьки прожили все життя не вінчані, ми з чоловіком також тільки розписані. Наші бабусі, щоб не знали батьки, (по-принципу не знаєш – гріха не маєш), нас христили. Наші ж мами так само христили наших дітей...

Бачили, що люди все одно не підкоряються і ходять до храмів – масово почали закривати церкви. У містах церкви перетворили у склади, у селах на комори. У нашому селі, наче хтось комусь хотів довести, що петропавлівці найатеїстичніші атеїсти і відкрили в приміщенні церкви... клуб!

Більше сорока років тому моя сусідка (вже покійна) Марія Василівна Харченко в дівочтві Литвиненко (вул. Жовтнева, 49) та інші бабусі розповідали пошепки:

– Там клуб, а там були захоронені наші колишні батюшки!

Думала – це легенда. виявилось – ні! Батюшка Симеон підтвердив. Коли після пожежі відбудовували церкву за олтарем дійсно знайшли померлих. Їх прах перезахоронили на сільському кладовищі біля могили батюшки Петра Цариковського.

Саме ж в алтарі була сцена...

Чи було богослужіння у чийсь хаті, чи відбувалося у хаті, переробленій під церкву, хто б не був при владі – викоринити традицію, святкувати храмове свято «Симеона» - не вдавалося. Традиція була довга та міцна.

Напередодні білилося у хаті, на дворі. Прибиралося на подвір'ї. Вся смакота із міста стягувалася в село.

Варилося, пеклося, смажилось, тушилося. У печі шкварилося, шипіло, булькало, клекотіло...

Згадує Катерина Іванівна Фрезоренко (вул. Чкалова):

– Що б там на столі не було, та обов'язково мав бути квосок – смажена, свіжа риба, тушкована в особливому соусі з моркви, цибулі й індивідуальної вигадки кожної господині. Обов'язково подавалась солодка локшина, залита свіжими яйцями і запечена у спеціальних формах.

От Катерина Іванівна вміє смачно розповідати. А як люди веселились! Сміх, танці, співи – не потрібно було наймати за гроші «Веселуна». Душа сама співала, а ноги – танцювали...

1991 рік. На масиві жодної церкви. В Софіївці також. Люди, щоб зайти в огорожу храму, посвятити пасочки, стоять від ставка...Свяtkово одягнені. Урочисті. Якись світлі. Я ніколи до цієї ночі не помічала, які петропавлівці красиві. На серці радісно і спокійно. Четверта година ночі. Наш батюшка ще з суботи на ногах. Чути, як отець Симеон урочисто вітає прихожан:

– Христос Воскрес!

Люди голосно на повні груди йому відповідають...Ось зараз підійде через пару кроків і до нас! Ми завмерли перед урочистою хвилиною!

І раптом тихо і спокійно:

– Відкрийте вашу сумочку.

Ми всі, як по команді, повернулися – перед батюшкою стоїть вже не молодий чоловік, який нахилився(столів тоді ще не було і все стояло на землі) поширив у своїй сумці, але не відкриває. Отець Симеон вітає людей, посміхається, але від чоловіка не відходить.

Отець Симеон (ліворуч) і єпископ Нестор

– Відкрийте вашу сумочку.

Чоловік знову поширив та сумку не відкрив! Батюшка глянув на нас і спокійно пояснив:

– Я повинен бачити, що я свячу. – І відійшов від чоловіка, не посвятивши те, що було в його сумці.

Батюшка підійшов до нас. Щедрою рукою посвятив наші паски та нас. Свічки горять і горять.

Я шокована! Була впевнена до цього випадку, що людина з поганими намірами за огорожу церкви зайти не може!

Вразив і отець Симеон, як він міг серед тисячі кульків, сумок (тоді в далекому 1991 році петропавлівці з делікатними кошиками, покритими розшитими серветками, рушничками – не ходили), як міг побачити одну нерозкрити сумку? Значить святять не масу пасок, а кожну індивідуальну – віддаючи кожній людині, кожному принесеному святому хлібові часточку свого серця!

14 вересня 2012 року та 25 липня 2013 року про нашу церкву та про отця Симеона вже було написано прекрасні статті.

Хочу висвітлити те, про що ще не було сказано...

До війни родина отця Симеона проживала за палацом «Україна». Там на пагорбах був приватний сектор (вул. Баштова). Коли ж почалася війна двох старших братів мобілізували на фронт. Батько Іван Семеонович Пустотін служив священником в Вознесенській церкві, на Байковому кладовищі. Мама, Тетяна Ігнатівна Афанасенко залишилася з 15-річною

Подружжя Афанасенків в 50-річному віці

донькою Інною та «мізинчиком» Сенею – вдома.

Після тяжких боїв німці зайшли в Київ. Якось вранці мати виробляла хліб і залишила його підходити. Тим часом, накривши табуретку рушником, поставила на неї тарілочку картоплі і червоні, як жар, квашені помідори. Посадила малого на ослинчик снідати. Сама ж кинулася до печі саджати хліб, що вже підшов.

Раптом двері з гуркотом відчинилися – на порозі стоїть есесівець... На грудях бляха, на животі автомат. Одна рука на курку автомата, а у другій чомусь – сокира. Двері він відкрив ногою.

– «Век!»! «Век!»! – та побачивши мале дитятко за сніданком і жінку, що саджала до печі хліб – вийшов.

Увечері на сімейній раді вирішили, що потрібно покинути місто...

На ранок Тетяна Ігнатівна з донькою-підлітком і малим синочком покинули Київ. Опинилися аж в Черкаській області – у селі Карапіші. Прожили там осінь та зиму. Не маючи звісток з Києва від чоловіка, ні з фронту від синів – весною Тетяна Ігнатівна з дітками подалася до міста. Після визволення Києва батька було арештовано по доносу.

Це було весною. Четверта година ночі. Перелякана і мама, і сестричка. Батько спокійний – був зв'язковим у партизанському загоні Сидора Ковпака і мав про це документ. Батько у сірій фетровій шляпі та бостоновому макінтоші їде до машини. Що його заарештовано – сказано не було. Мала дитина, напіводягнена біжить за батьком і його маленьке серденько

дружині ворога народу. І вона пішла у Віденський монастир. Там їй з дітьми виділили не келію, а маленьку хатинку. Монастир постановив, щоб діти з мамою обідали в трапезній.

Маленький хлопчик, перебуваючи весь час серед дорослих і церковних книг, у 5 років самотужки навчився читати по псалтирю церковнослов'янською, яку прекрасно розумів майже з пелюшок.

У 19 років Інночки не стало ... Бог вирішив, що їй на землі вже робити нічого і забрав красуню-сестричку до себе.

Питання: ким бути після закінчення школи не стояло. Життя повинно бути пов'язано тільки з Божим храмом. Саме тому він пішов служити келійником до єпископа Нестора – намісника Києво-Печерської лаври. Єпископ Нестор був родом із Жулян, 1900 року народження. Його мама відвела його восьмирічним до Лаври.

Ще до революції Нестор навчався у школі при монастирі разом з Іваном Козловським, відомим співаком. Закінчивши школу, кожен з них пішов своїм шляхом. Під час війни єпископ воював у льотних військах. Був нагороджений військовими державними, а також церковними нагородами.

Ми всі добре знаємо сина отця Симеона – Володимира, який зараз являється настоятелем нашої церкви.

Чоловік старшої дочки Тетяни – священник на Виноградарі. З ним служить Кирил – внук отця Симеона. Внук Павло є також священником і будує церкву на харківському масиві. Внук Михайл – диякон.

Отець Симеон з дітьми: Володимиром і Тетяною

йому підказує, що скоро він батька не побачить. Дитя біжить до хвіртки і приказує:

– Літечко прийде, квіточки розквітнуть, а тебе не буде! Осінь прийде – листячко облетить – а тебе не буде. Прийде зима – буде сніжок - а тебе не буде...

Сеня все вірно передбачав – батькові дали 20 років каторги. Слідчий чомусь документ від Сидора Ковпака знищив.

Матері також загрожував арешт, як

Ось такі люди живуть з нами поруч вже не одне десятиліття.

Довгих та щасливих їм років!

Є у нашому селі церква! У церкві є її серце – батюшки! На дзвіниці голос церкви –дзвони! Нам залишиться тільки жити по законах Божих!

З щирою повагою прихожанка церкви Симеона Стовпника

Вітання

З 40-РІЧЧЯМ СПІЛЬНОГО ЖИТТЯ!

ВІТАЄМО ВОЛОДИМИРА ЮХИМОВИЧА І ВАЛЕНТИНУ СЕРГІЙВНУ КОСТЕНКІВ!

Рубінове весілля вже прийшло.
Ви довгих сорок років крокували.
І поряд з вами все життя пройшло,
І нас у гості ви тепер позвали.
І ми вітаєм з святом урочистим
Й уклін низький вам шлемо до землі.
Хай над вами небо завжди буде чистим,
Радісно на серці, повно на столі!
Від людей Вам зичим шани та любові,
Ладу у домівці, успіхів в труді,
Щоб були ви завжди милі та здорові,
А душею й серцем ВІЧНО молоді!
Від дітей, онуків та близьких.

**ВІТАЄМО З 40 РІЧНИЦЕЮ ВЕСІЛЛЯ
ВАЛЕРІЯ ЯКОВИЧА
ТА ВАЛЕНТИНУ АНТОНІВНУ
ГАЄВИХ!**

Віншуємо вам, дорогі ювіляри,
здоров'я - як гірська криця, долі, як
кристаль-водиця, сімейного благо-
получчя, взаєморозуміння, поваги
і шани від дітей та рідних, життєвого
оптимізму та у всьому невичерпної
енергії. Гірко!

Син Володимир,
дочка Олена, зять Владислав,
внучки Вікторія та Анна

**ВІТАЄМО З ЮВІЛЕЄМ
АКІМОВУ ЛЮДМИЛУ ВАЛЕРІЙВНУ!**
Хай квітує доля у роках прекрасних
І приносить радість, ніжність і тепло,
Хай у кожній днині світить сонце ясне
І дарує тільки мудрість і добро.
Хай пахучим цвітом стелиться дорога,
Хай відходять в далеч горі і біда,
Хай же будуть щастя і міцне здоров'я,
Радість і повага на багаті літа!

*Педагогічний колектив
Петропавлівсько-Борщагівської ЗОШ
рідні та близькі*

**НАТАЛІЮ ОЛЕКСАНДРІВНУ КОЛОС
ВІТАЄМО З ЮВІЛЕЄМ!**

Бажаєм здоров'я від чистих джерел,
А щастя від власної долі.
Щоб довго і радісно в достатку жила
І горя не знала ніколи.

Батьки: Тетяна Іванівна
та Олександр
Павлович Афанасенки,
сестра Альона, куми Оксана
та Павло Афанасенки,
дідусь Павло Микитович Афанасенко.

Оголошення

ШАНОВНІ ЖИТЕЛІ СЕЛА!

Перукарня «Дім краси» по
вулиці Леніна, 41 в селі П.Бор-
щагівка, в день села 14.09.2013
року, запрошує Вас на безкош-
товні чоловічі та жіночі
стрижки.

**ПОПЕРЕДНІЙ ЗАПИС
ПО ТЕЛЕФОНУ: 360-36-58**

Адміністрація перукарні.

Комунальному підприємству «Борщагівка»
терміново потрібні працівники за наступними професіями:

- Газоелектрозварник;
- Тлектромонтер;
- Покрівельник;
- Двірник.

**ПО ПИТАННЮ ПРАЦЕВЛАШТУВАННЯ
ЗВЕРТАТИСЬ ЗА АДРЕСОЮ:
С.П.БОРЩАГІВКА, ВУЛ.ШКІЛЬНА, 19,
ТЕЛЕФОН: 406-55-20**

Адміністрація КП «Борщагівка»

ГАЗЕТУ НАБРАНО І ЗВЕРСТАНО НА КОМП'ЮТЕРНОМУ КОМПЛЕКСІ «МЕДІАСВІТ»

Трибуна ПЕТРОПАВЛІВСЬКОЇ БОРЩАГІВКИ

Свідцтво про державну реєстрацію Кі 909 від 27.10.2005.
Тираж 3000 примірників.
Редакція не завжди погоджується з авторами публікацій та залишає за
собою право редагувати надіслані матеріали.
За зміст реклами відповідальність несе рекламодавець.
Редакція не листується з читачами, не веде дискусії на сторінках газети.

Головний редактор
Михайло ГРИЩЕНКО
Дизайн та верстка
Павла ГРИЩЕНКА

Адреса редакції:
Київська область
Києво-Святошинський район,
с.Петропавлівська Борщагівка,
вул. Шкільна, 27а.
Телефони: 7-90-03(сільрада), 406-57-43;
E-mail: mediadruk@mail.ru

Футбол

ТРЕТЯ ПЕРЕМОГА В КУБКУ АМАТОРІВ УКРАЇНИ

Неабиякі успіхи Петропавлівсько-Борщагівської «Чайки» в першості Київської області, в якій наші спортсмени два роки поспіль стали срібними призерами, а особливо участь у розіграші кубка області, в якому здобуто найбільшу перемогу, позитивно вплинули на рішення взяти участь ще в одному змаганні: кубку аматорів України. І вже в перших матчах цього турніру петропавлівські футболісти продемонстрували майстерність, гідну одного з лідерів Київщини.

Це підтвердили й перші матчі зазначеного турніру. Наша «Чайка», яка відстоює честь Києво-Святошинського району, почала з трьох перемог. Спочатку чайківці двічі здолали чемпіона Черкащини з однаковим рахунком 2:1. А минулого тижня в першому домашньому матчі здобули перемогу над чемпіоном Харківщини – «Колосом» із Зачепилівки.

Матчі такого рівня прости ми не бувають. Адже, як правило, в таких командах грають футболісти, які вже скуштували смак перемог не тільки у першій та другій лігах українського футболу, а й у прем'єр-лізі. Тож майстерності їм, як кажуть, не позичати. Тому поєдинки проходять у впертій боротьбі, в якій поступатися ніхто не збирається.

Не стала винятком з правил й звітна зустріч. Тим більше, що підтримати наших спортсменів прибули почесні гості: голова Києво-Святошинської райдержадміністрації Володимир Пак, його заступник Анатолій Іскоростенський, а також Петропав-

лівсько-Борщагівський сільський голова Олексій Кодебський, його заступник з виконавчої роботи Олександр Оболонський, інші офіційні особи. Тож петропавлівські футболісти старалися з усіх сил.

На початку гри гості продемонстрували свій рівень гри, показавши, що не збираються відсиджуватися в обороні. Їм навіть вдалося дещо захопити ініціативу. Вони створили кілька нагод для взяття воріт. Особливо небезпечним був момент, коли суддя призначив штрафний удар в центрі захисту оборони впритул до карного майданчика. Та реалізувати його не вдалося.

Натомість, зрозумівши, чим це може скінчитися для них, господарі поля додали обертів й почали стрімко контратакувати. Було створено кілька гострих моментів, які зумів відбити воротар харків'ян. Тож до перерви ворота обох команд лишилися «сухими».

У другому таймі на поле вийшов кращий бомбардир команди Володимир Богданов і картина гри змінилася: гості повністю перейшли на захист власних воріт. До речі, у грі через травму не взяв участь один з найактивніших гравців атаки Василь Бляхарський, а також Андрій Конюшенко. Тож чайківцям тривалий час ніяк не вдавалося відкрити рахунок. І вже

Юні вболівальники скандують за «Чайку»

коли секундна стрілка почала добігати останнє коло, мрія вболівальників збулася: в неймовірно бурхливій атаці красивий гол забив Олексій Ремезовський. Отже, 1:0. Третя перемога «Чайки» в Кубку аматорів України.

P.S. У повторному матчі команди зіграли в нічию 1:1. «Чайка» – в 1/4 фіналу. Вітаємо!

Михайло ГРИЩЕНКО

Підтримати «Чайку» прибула делегація активістів громади на чолі з Олексієм Кодебським